

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvngensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

Historia Secvnda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

Eheu verba ista transfixerunt cor meum, & magnopere turbata inde exivi; attamen paulo post horridam vociferationem percipio, moxque in cubiculum resiliens, infelicem Parochum penitissimè esse mortuum, deprehendo, sulphureumque fetorem tam gravem exhalare, ut me pœnè exanimem pro-
 itereret.

Iste est status & finis miserabilis & funesti Parochi illius. Quid ergo consilii? quid me jam facere oportet? Mea soror, (respondit Notarius) ego tibi suadeo, ut à simili tam enormi, insolito, & horribili eventu, animam tuam eripias. Cogita hanc esse peculiarem admonitionem tuam, utere illa in bonum, & salutem tuam; Vende ea quæ habes, & fac eleëmofynas, castiga corpus tuum per pœnitentiam, & disce ex Domini istius exemplo infernum fugere.

Væ tibi, si obsurdescas ad voces istas, & excæcata remaneas ad tantum prodigium, tu teipsum damnabis.

Digressa tunc ista fuit à me, cum bonis promissis, & optimis propositis, sed hæc ipsa distulit exequi. Tandem post quindecim dies, redux ad me facta, magis quam antea conterrita & perturbata dixit: O chare amice & frater, scias, quod singulis noctibus ferum animal quoddam in forma sædissimæ felis, gulam meam faucesque invollet, & ve-

hementer suffocare me satagat, quam per summam etiam violentiam difficulter abigere possum.

O soror, respondi ego, istud animal non est felis, sed truculentus aliquis diabolus, qui vita corporali, si DEUS permiserit, privare te molitur, ut animam tuam secum ad orcum asportet; itaque nequaquam ulterius differas, quin veram pœnitentiam illico arripias; etiam in minima mora maximum est periculum grandis ruinæ tuæ.

Sic abiit ista denno, nec pœnitentiæ animam adjunxit, & post aliquot dies repertæ fuit subitanea morte extincta, exiguam spem salutis suæ relinquens.

Ingemiscere hic lubeat cum magno Augustino: O quanta iniquitas! O quanta per-versitas! ut animam, quam Christus suo sacro Sanguine redemit, luxuriosus quisque propter unius momenti delectationem, diabolo, pessimo inimico suo, vendat ac tradat! Itaque nobis hoc dici à S. Ephræm credamus: Compungere ò anima mea, compungere de omnibus malis, quæ fecisti, compungere in cunctis, in quibus te DEUS patienter expectavit: compungere & pœnitentiam age, ne tenebris tradaris exterioribus: Resipisce misera & afflicta anima, ne coram horrendo Christi tribunali confundaris.

HISTORIA SECUNDA.

PRædictus Auctor monito. 14 notà 9. istud commemorat. Anno Domini 1639 in loco quodam Cafentini mortuus est Sacerdos, qui animarum curam gerebat, propriæ animæ penitus negligens: supervixerat usque ad annum ætatis 90. & administravit Ecclesiam sibi commissam 60. annis, tam illiteratus, ut nec Latinitatis principia calleret. Juvenis adhuc in domum suam recepit sceminam, sub nomine famulæ, quæ tamen reverà concubina fuit: & quidem cum alio maritata, quæ ex dicto parcho, & non ex marito suo plures concepit, & genuit filios.

Sex annis ante mortem ablegaverat quidem illam ex ædibus suis, nihilominus frequenter ad eum redibat, cum scandalo aliorum: sæpius à Prælati aliis admonitus & punitus fuerat, etiam censuris Ecclesiasticis, & multis pecuniariis, absque ulla tamen subsequente emendatione.

Peccato libidinis plura alia gravissima scelera adjungebat: quotidie pictis chartis ludebat, inter ludendum horribiliter blasphemare, lusuque sibi adverso, & infortunato 20 aut 25 vicibus uno spiritu exclamare

solitus, ò Christe, ò Christe, ò Christe, &c.

Quodam die longius à Parochia sua abierat, ad faciendas cum aliis ibi præsentibus sacerdotibus defuncti cuiuspiam exequias. His finitis, sumptroque prandio, ad chartarum lulum rediit, eumque ad horam usque 23 Italicam continuavit. Amissa omni pecunia ludendo, cum alio quodam domum suam redire cepit.

Inter redeundum, ingens pluvia supervenerat, noctisque tenebræ intensæ erant: Itaque graviter prolapsus, à comite tamen iterum in pedes erectus, vociferari cepit: Ego sum mortuus, ego sum mortuus. O misera anima mea! ego transegi vitam sceleratam, hæc & hæc peccata commisi; & sic pertexuit generalem quandam confessionem; postquam domum perductus fuerat, venit ad illum sacerdos alius, eique SS. Sacramenta administravit.

His perceptis ex casu illo penitus convalescit. Mense uno inde elapso in gravem morbum relapsus, vocari ad se iussit Parochum quendam, nepotem suum, sed iste venire noluit, ob magnum fastidium quod ex scelerata

lerata ipsius vita conceperat. Accepit tunc Sacramenta ab alio quodam Sacerdote, sed DEUS novit cum quali dispositione hoc factum sit. Certè miserabilis, quæ sublecuta est catastrophe, alia omnia indicat.

Nam paulò post in agonem desperatione plenum incidit. Clamavit dies & noctes, nunc altiore, nunc ordinaria voce; altius clamando ejulabat instar desperabundi hominis: rediens ad communem vocis usum, furibundus dicebat; O Christe! repetendo Sacrum illud nomen, cum certo signo indignabundæ vindictæ. Interdum resolvebat sacrilegam linguam contra Sanctissimam Virginem Mariam, indignas & spurcas contra illam voces jactando: hunc desperatum & diabolicum agonem quatuor ipsos dies continuavit. Objurgatus subinde à circumstantibus, vertebat sermonem aliò, sed absque ullo pœnitentiæ signo, quotiescunque ad pietatem facientia verba ei ingerebantur, aliò seolvebat, ne audiret. Tandem deficiente articulata voce, latrare cœpit, non aliter quam rabiosus aliquis canis, & perstitit in latratu illo dies pariter, noctesque, sine ullo peccatorum suorum indicio. Latravit autem à die Mercurii, usque ad vesperum diei Veneris, & sequenti die Sabbati animam exha-

lavit, moxque lingua notabiliter tumefacta apparuit.

Hæc, subjungit auctor, scripta legi in litteris, à successore Sacerdote in Parochia illa, accuratè & fideliter exaratis.

Verè Judicia tua, O DEUS, abyssus multa! investigabiles gubernationis tuæ viæ! Flagitium hoc humani, propudium hoc Sacerdotalis generis, tanto tempore ita tolerare? impune esse sinere? sed quis, O incomprehensibilis Divinitas, in similibus consiliarius tuus fuit, aut est? quis alius, nisi inscrutabilis sapientia tua? Tu ipse, providentissime DEUS, renovas hæc talia, & proponis nostro etiam sæculo, nostrisque annis hujusmodi exempla, ut nos adhuc persistites, & ad resipiscentiam expectati, his edocti, timere te, amare, & colere, certamque vocationem nostram facere satagamus. Cœlum, terra, inferique contra nos verè formidandis vocibus clamabunt, intonabuntque, nisi à simili scelerum farragine abducti, in sanctitate & justitia coram te vivere incipiamus. Ego dixi; dicamus omnes cum Regio Propheta, nunc cœpi; Mutatio hæc Excelsi, & ab ipso unice desiderata: non obsequimur?

HISTORIA TERTIA.

HÆc aliunde habetur, ex Relatione fide digna, & contigit in Polonia, circa annum 1642. Juvenis erat nobilissimæ inter Polonos familiæ, hujus honori ut parcat, nomen, aliàs non ignotum, subtrahitur.

Tempore studiorum, ad quæ Brunbergæ incumberebat, inter primos erat, qui vel à diligentia, vel à bonis moribus laudem insignem mereretur. Expleto litterarum isthic curriculo, arrisit ipsi status Ecclesiasticus, in quem se transtulit, & illico in Regia Urbe Cracoviensi Prælati effectus fuit: attamen sub veneranda & honesta toga, inhonestam mox vitam pessimis avibus auspiciatus fuit, non absque celeberrimæ familiæ, & suscepti Ordinis Ecclesiastici dedecore, ac infamia. Inter Magnates Regni erat unus aliquis, Prælati hujus novitii affinis, qui ut Juvenem a Regia Urbe avelleret, sibi que viciniorem haberet, insignem Præposituram ei impetravit, eo in loco, ubi ipse affinis Præfectum tunc agebat, hoc potissimum sine, ut homini vicinior, illum ad melioris vitæ bonorumque morum semitam reduceret, in eaque contineret. Bonum consilium, sed operato successu vacuum: Miser Præpositus scelerum jam inolito assuefactus, non minus hic

illud angebat, quam Cracoviæ solitus erat, nec abstinerat illum, aut principi inde familiæ enata injuria, aut intentatæ divini iudicii minæ, quo minus sceleratè cœptam telam pertexeret, inque scelerata vita, & divino, & humano timore ac respectu posthabito, imprudentissime persisteret: sed audi catastropham, & eventum verè miserabilem.

Factum est, ut die quodam Dominico, quo festum B. Stanislai Koskæ in partibus illis celeberrimum habebatur, infelix Præpositus, cum familia ad arcem quandam suam concederet, consuetis sibi deliciis & voluptatibus liberius vacaturus. Cœnatur opipare, remotis mensis jubet omnes ex conclavi abesse, præter concubinam, quam secum retinuerat.

Inchoato itaque noctis primo silentio, omnibusque alto somno sepultis, repente per totam arcem terribiles & abominandi tumultus, clamoresque dissoni insonant, non aliter, quam si omnia ursis, apris ac lupis horrendum ululantibus, ac frementibus plena essent. Quod planè auditu atrox, & funestum erat. Interea concubina, naturæ necessitate adaucta, cubiculo egreditur, & ecce ei sese objiciunt formæ nonnullæ Vi-